

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom kommer hem

 SAGA
EGMONT

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom kommer hem

SAGA

EGMONT

Catherine Pullein - Thompson

Phantom kommer hem

Saga

Phantom kommer hem

är ovarsatt från engelska av Cecilia Björk efter

Phantom Horse Comes Home

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1993, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784259

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

- Kom in! ropade mamma genom det öppna fönstret. Det har hänt något!

Jag red Phantom ute i paddocken bakom gården där vi bor, Mountain Farm. Det var en underbar vårkväll, ljus och varm. Grodorna kväkte i dalen och det verkade som om de skulle kunna hålla på i all oändlighet. En uppfriskande bris svepte ner från bergen, Blue Ridge Mountains. Jag hade ridit på volter ett tag och Phantom började äntligen ge efter i halsen och gå ner på tygeln en aning.

Undrar vad som kan ha hänt, tänkte jag för mig själv och red mot stallet. Här i Amerika kallade folk stallet för lada, och det tyckte jag fortfarande lät så konstigt. Det var mycket som var annorlunda jämfört med hemma i England.

Min bror Angus dök upp på sin cykel. Det var inte en av hans riddagar i dag.

- Vad är det som har hänt? ropade han.

- Jag vet inte, svarade jag, satt av och sadlade av hästen.

Jag mindes att mamma och pappa hade skickat efter semesterkataloger och att de hade haft svårt att bestämma sig. De hade valt mellan Cape Cod och Maine, som påstods likna England. Visst hade vi hemlängtan allihop i familjen emellanåt, särskilt när det var outhärdligt hett eller om vi fick tillbringa timmar i trafikstockningarna. För att inte tala om när folk skrattade åt oss för att vi gick till fots till affären.

- Antagligen har de bokat in en semesterresa, sa jag till Angus när vi gick tillsammans mot boningshuset.

- Säkert, svarade han.

Våra föräldrar satt i soffan i vardagsrummet. På soffbordet stod två glas sherry. Pappa hade nyss kommit hem från jobbet i Washington och var fortfarande klädd i mörk kostym. Han såg mager och spänd ut. Mamma tittade ut genom fönstret.

- Jaså, där är ni, sa hon och vände sig emot oss.

Jag tog av mig ridhjälm. Deras märkliga beteende gjorde mig nervös. Kanske var det någon i släkten som hade dött. Åtminstone var det rena begravningsstämningen i rummet.

- Vad är det som har hänt? frågade Angus och slog sig ner i en fåtölj.

- Är det en släkting som har dött? Moster Agatha, farbror George eller mormor? frågad jag.

Det kändes som om tiden stod still innan mamma bröt tystnaden.

- Du får berätta det, sa hon och såg på pappa.

- Vem vet, det kanske blir en glad överraskning för er, sa han oväntat. Vi ska flytta hem igen.

- Till England? for det ur mig.

Det lät ovanligt fånigt.

- Men varför det? undrade Angus. Vi skulle ju stanna här i tre år.

Jag tänkte på smala, krokiga skogsvägar, på Sparrow Cottage, det lilla trivsamma huset och på hagen där våra ponnyer betade under de stora almarna. Vi hade bara bott i Virginia i elva månader, men det kändes som flera år.

- Hur blir det med skolan, då? frågade jag innan den hemska tanken slog mig.

Jag fick en klump i halsen och kunde knappt få fram ett ljud.

- Och hur blir det med Phantom? tjöt jag. Jag kan inte lämna honom här.

- Det vet jag inte, svarade pappa. Jag begriper inte varför ni måste samla på er en massa djur vart vi än kommer.

Det är nog bäst att jag berättar historien om Phantom. Han är en palomino, gyllengul med ljus, yvig man och svans. När vi kom till Virginia för knappt ett år sedan var han förvildad och bodde uppe i bergen. En gång hade han tränats för att bli kapplöpningshäst, men så hade han rymt och ingen hade kunnat fånga honom igen. Angus och jag försökte få fast honom och hade god hjälp av våra amerikanska vänner Phil, Pete och Wendy. Men vi misslyckades som alla andra hade gjort. Ägaren hade lovat att den som fångade vildhästen skulle få behålla honom och vi fick den mystiska hingsten på hjärnan, Angus och jag. Den första tiden tänkte vi knappt på något annat än att fånga honom. På vintern hittade jag honom uppe i bergen och då hade han blivit svårt sjuk. Han var så svag att jag med nöd och näppe kunde få med honom hem till Mountain Farm i snöstormen. Men vi skötte om honom efter bästa förmåga och så småningom repade han sig. Steg för steg lyckades jag tämja honom och förberedde inridningen genom att lägga säckar över hans rygg. Han darrade av skräck under tyngden och jag berömde honom för varje litet framsteg.

- Kan ni inte släppa honom lös igen? undrade mamma.

Jag skakade bestämt på huvudet.

- Då ställer han bara till med problem och förr eller senare kommer någon att skjuta honom. När ska vi resa, förresten? Jag har anmält Phantom till en tävling i maj.

- Om en månad, meddelade pappa. Regeringen har avgått och det ska bli nyval. Därför vill de att jag åker tillbaka till London. Jag måste informera efterträdaren och sedan fortsätta arbeta på utrikesdepartementet.

- Det innebär faktiskt ett kliv uppåt, påpekade mamma.

- Han skulle ställa upp i den allra lättaste jaktklassen, förklarade jag. Den sextonde maj skulle han ställa upp i sin första tävling.

Jag kunde knappt känna igen min egen röst.

- I så fall går det alldeles utmärkt, svarade pappa. Vi åker inte förrän den nittonde.

- Varför är du så besviken? Det blir väl roligt att få komma hem till England igen? sa Angus.

Jag hade alldeles glömt hur det var hemma. För ett år sedan ville jag absolut inte lämna England, men nu hade jag vant mig vid Amerika och ville inte flytta från Virginia.

- Vi får visst lite bidrag till reskostnaderna, så vi kanske kan ta honom med, förklarade mamma.

- Menar du att Phantom kan följa med? andades jag.

- Du kommer aldrig att kunna lasta honom, sa Angus. Han är så besvärlig. Så fort han får syn på båten kommer han att bli alldeles ifrån sig.

- Ska han följa med, så får han flygas hem, upplyste pappa. Men är du helt säker på att han verkligen tillhör dig? Du har väl inga papper på att du är ägaren?

Jag nickade.

- Jo, jag fick ett ägarbevis av hans förra ägare i höstas. Och han sa att jag verkligen hade gjort mig förtjänt av Phantom.

Det gick runt i huvudet på mig. Snart skulle jag bli tvungen att ta adjö av Phil, Pete och Wendy. Kanske skulle jag aldrig mer träffa dem och bara tanken på det gjorde mig gråtfärdig.

- Varför måste allting bara ändra sig så där utan vidare? fråste jag ilsket.

- Så är det här i livet, svarade mamma förnuftigt. Det är inte alltid en dans på rosor.

- Tänk om vi inte kan lasta Phantom. Vad gör vi då? frågade Angus.

- Då kommer de att söva honom, förklarade mamma. Sedan får han stå i en containerbox i lastutrymmet. De har speciella transportboxar för hästar på flyget.

För min inre syn såg jag hur veterinären gav Phantom en spruta och hur jag stod på flygplatsen i Heath-row och väntade på planet. Jag föreställde mig hur jag började i min gamla skola igen och träffade alla kompisar som jag lämnat för bara ett år sedan. Vi skulle få våra ponnyer tillbaka, den grå Moonlight och fuxen Mermaid. De skulle gå i hagen och beta under de stora träden igen.

- Staketet är inte tillräckligt höga hemma, utbrast jag. Phantom kan hoppa över dem hur lätt som helst.

Jag började bita på naglarna, något som jag inte hade gjort på evigheter. Den närmaste framtiden skulle säkert bli fylld av problem.

- Och jag har varken sadel eller träs som passar till honom. Allt jag använder nu tillhör ju familjen Miller.

- I så fall tycker jag det verkar vettigt att vi köper egen utrustning till honom, svarade pappa och lät trött. Och vi får förstås ordna det där med staket. Tur att vårt hus inte har blivit uthyrt än. Saker och ting kunde faktiskt varit värre än så här.

- När ska vi berätta det för Millers? frågade jag.

- Vi kan rida dit i morgon, för då är det lördag, föreslog Angus. Ryck upp dig nu, för sjutton gubbar. Vi ska inte utplånas från jordens yta, eller hur? Jag ser faktiskt fram emot att få rida Moonlight igen, även om du inte bryr dig om Mermaid.

- Fy, vad du är elak! utbrast jag. Du vet mycket väl att jag älskar Mermaid.

- Men du snackar bara om Phantom, svarade min bror, reste sig och försvann ut ur rummet.

Den natten kunde jag knappt sova. Det var månljust ute och jag hörde en uggle som hoade dovt. England verkade

så oändligt långt borta och jag undrade om Angus hade rätt. Tyckte jag mer om Phantom än om min C-ponny Mermaid? Sedan började jag oroa mig för Phantom igen. Tänk om det var fullbokat på alla plan? Tänk om ingen kunde ordna plats åt honom någonstans? Vad skulle jag då ta mig till?

Plötsligt kom mamma intassande på tå och drog för gardinerna.

- Försök att sova nu, Jean sa hon och stoppade om mig. Vi ska nog lösa allting på bästa sätt.

- Är du säker på det? frågade jag och tog tag i hennes hand.

- Ja, det är jag faktiskt, svarade hon. Pappa kommer att ordna allting. Det vet du ju att han alltid gör.

Hon klappade mig på kinden och lämnade mitt rum. Efter en liten stund somnade jag som en stock och vaknade av att Angus skakade mig.

- Klockan är nästan tio, upplyste han. Ska du kliva upp i dag, eller? Jag har tagit in Phantom och Pelican redan.

Pelican var en äldre, skelögd häst som vi hade fått låna av familjen Miller. Den skimmelfärgade valacken var en märklig filur. På något sätt verkade han leva i sin egen värld och lät sig inte lockas ens av en godbit. Han såg inte alls dåligt trots att han skelade och han blev aldrig tjock, hur mycket han än åt. Han var stel i sidorna och svarade inte på skänkelhjälp. Pelican var nära 155 centimeter över manken och ibland undrade vi hur det skulle kännas att rida våra C-ponnyer därhemma igen.

Jag klev upp och klädde på mig. Här i Amerika hade vi vant oss vid att alltid gå klädda i blåjeans och rutig skjorta, inköpta i stans enda klädaffär.

Ute hade det redan hunnit bli ordentligt varm och grodorna var i full gång med sitt evinnerliga kväkande. Solen sken från en klarblå himmel.

När Phantom fick syn på mig gnäggade han igenkännande. Jag sadlade och tränade honom och sedan red vi genom dalen bort till familjen Millers hus. Det var ett imponerande vitt hus med pelare och stor veranda.

- Vi kommer nog att tycka att England är litet och fjuttigt jämfört med det här, menade Angus och drev Pelican i galopp.

På de stora vidderna i Virginia kan man galoppera i evigheter och känna sig som en cowboy.

- Phil och Pete är inte hemma, sa jag.

- Det vet jag, svarade Angus. men vi kan i alla fall berätta nyheten för Wendy och hennes föräldrar.

Vi närmade oss huset med den stora, inhägnade trädgården. I beteshagarna stod den rödbrokiga boskapen en bit ut i vattendraget. Korna skakade på sina stora huvuden, irriterade över flugorna. På gräsmattan framför huset satt gårdens hundar och iakttog oss. Kunde det verkligen vara sant att vi skulle åka härifrån? Skulle vi aldrig komma tillbaka hit? Jag fick tårar i ögonen och hade svårt att se. Men Phantom skrittade på med högburet huvud och riktigt dansade fram.

På gården stod Wendy och ryktade sin rödskimmel Easter.

- Hej på er! ropade hon. Jag tänkte precis rida bort till er.

- Då är du för sent ute, svarade Angus och satt av. De log mot varandra och plötsligt kände jag mig utanför - helt utan anledning.

- Vi ska flytta hem igen, berättade Angus. Pappa har blivit hemkallad.

Han fick det att låta som om någon var död.

Jag satt av och lossade sadelgjorden. Snart är det här ett minne blott, tänkte jag dystert.

- Ska ni åka? Resa hem igen? Men jag trodde...

Wendy nästan skrek rakt ut.

- Vi trodde samma sak som du, avbröt Angus. Men det beror på nyval, förstår du.

- Sjutton också! tjöt Wendy. Och vi som hade planerat allt möjligt roligt. Vi hade precis hittat ett jättemysigt ställe åt er på Cape Cod i sommar!

Wendy hade slutat rykta Easter och stirrade hjälplöst på oss. Hon är mycket längre än jag, har nötbruna ögon och rödbrunt hår som ligger som det ska. Precis som jag var hon klädd i rutig skjorta och jeans.

- Varför kan inte ni två stanna här? fortsatte hon. Ni kan bo hos oss. I den här gamla kåken finns det ju plats för en hel armé. Förr eller senare kommer väl er pappa tillbaka hit?

Angus skakade på huvudet.

- Hittills har han aldrig blivit skickad till samma plats två gånger. Förresten skulle han ha blivit hemkallad till England förr eller senare.

- Vilken himla otur! utbrast Wendy. Hur går det med tävlingen nu? Ni åker väl inte innan dess, hoppas jag?

Nu var det min tur att skaka på huvudet.

- Den nittonde åker vi, svarade jag.

- Ni två kan väl åka till England lite senare, sa Wendy hoppfullt. Inte måste ni resa i sällskap med era föräldrar?

- Jo, det måste vi, förklarade jag. Och vi ska ta Phantom med oss.

- Ni kommer aldrig att kunna lasta honom! utropade Wendy. Han är ju fortfarande halvild, och egentligen undrar jag om han inte hör hemma här uppe bland bergen.

- Phantom ska följa med, svarade jag med eftertryck. Det är min häst och det har jag papper på.

- Jag slår vad om femtio dollar att han inte går att lasta, tjöt Wendy.

- Okej! utbrast jag irriterat. Gärna för mig!

Wendy såg varm och arg ut, och jag kände mig också upprörd. Varför måste alla ha synpunkter på min häst? Dessutom hade Wendy försökt styra och ställa från första stund och tagit kommandot i alla situationer. Plötsligt var jag glad över att vi skulle åka hem. Jag såg på det torra gräset och dammolnet kring korna som rörde sig i hagen. Jag föreställde mig hur fuktigt och grönt det var i England, hur smått och trivsamt det var jämfört med Amerika. Jag tänkte på hur det skulle kännas att träffa mina vänner igen och sitta på gräsmattan där hemma och dricka läsk.

- Nu tar vi en ridtur, föreslog Angus. Ni tjejer ska alltid gräla om någonting.

Han lät irriterande vuxen, tyckte jag.

Egentligen var Wendy alldeles för stor för Easter, men vi red försiktigt bort till gasledningen och längs den steniga gamla bäckfåran. Det var ovanligt varmt för att vara i maj och jag tänkte den stekheta sommaren vi inte skulle få uppleva. Jag föreställde mig Wendy och hennes bröder rida längs stigarna där indianer tagit sig fram förr i tiden. Vi sa hej då till Wendy vid grinden till stallplanen.

- Säg åt era föräldrar att ni måste stanna! Berätta för dem om huset vid Cape Cod och säg till dem att ni inte vill åka tillbaka till er fåniga lilla ö än på ett bra tag! ropade Wendy.

- England är inte alls en liten ö! ropade jag till svar. Det är faktiskt ett väldigt trevligt land.

Men hon lyssnade inte på mig, utan vinkade bara till oss och red bort till stallarna. Så stor och typiskt amerikansk hon såg ut på sin lilla häst!

- Att du alltid ska ställa till det! snäste min bror. Du sa fel saker precis hela tiden, som vanligt!

- Wendy ska alltid ha sin vilja fram. Hon bryr sig egentligen inte om oss, bara vad hon själv har planerat.